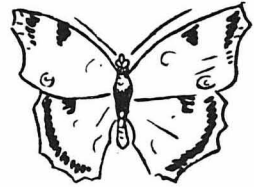

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Α. ΖΉCRUE

ΔΥΟ ΦΛΥΤΖΑΝΙΑ ΤΣΑΪ

μέ γούστο στολισμένη. Στη μέση ένα μικρό τραπέζι, με σεργιάνιο τσαγιού. Δύο φλυτζάνια, κι ανάμεσα ένα βάζο με ζουμπούλια. Μπλάνι μέσα δ Παύλος με κοστούμι ταξιδιού).

ΠΑΥΛΟΣ. — Βρέθηκα πάλι στο άγαρμένο μου σπίτι! Πόσο θα χαρή ή χροσή μου γυναίκο! Διαν θα με ιδή ξανά. Ήρθα δυό μέρες νωρίτερα απ' ό,τι της είχα πει... Δεν θα με περιμένει βέβαια... Τι ώρα θα έλθεις γι' αυτή! Τελειώσα δυό πλ' χρηρογα ιπορούσα τις υποθέσεις μου και ήρθα... Πόσο την αγατώ, την Αιμιλία μου, και πόσο μ' αγαπάει κι' εκείνη! Μου έγραψε ότι υπέφερε πολύ για τον χωρισμό μου κι' αντιμετώπιζε να με ιδή πάλι κοντά της. Και σε όλο αυτό το διάστημα που έλειπα, δεν ήθελε να ιδή κανένα, ούτε ακόμα τις φίλες της. Μου έγραψε: «Δεν θέλω να βλέπω κανένα για να μπορώ να συλλογιστώ αδιάσπαστο όσεναι». Ή άνετακτη μου, ή λατρευτή μου Αιμιλία!... Φαίνεται όμως πώς δεν είναι τόσο στο σπίτι. Θα έχη βγει έξω. Πού να πήγε άραγε; Πού άλλω, παρά στο ταχυδρομείο για να ρίξη κανένα γράμμα για μένα. Α, είμαι βέβαιος για την αγάτη της, για την πιστή της... Μ' αγαπάει πραγματικά!... Στην αρχή τη ζήλευνα τρομερά, μα ύστερα κατάλαβα τι θαυμασία τι πιστή γυναίκα είναι!... Και είμαι πεπν ήσυχος. Αν δεν ήταν έτσι φρόνημ, έτσι άφοσιωμένη σ' έμένα, άν μ' άτατούσε καμμία φορά, θα τη σκοτώνω. Θα τη σκοτώνω!... Μα τι παρωχάλο τούρα; Ή Αιμιλία μου είναι ή καλύτερη γυναίκα του κόσμου. Πρέπει να είναι εύθυμομένος, τραπεζευσιμμένος). (Προχωρεί λίγο και βλέπει επάνω στο τραπέζι τα δύο φλυτζάνια του τσαγιού). Μα! Τι είναι αυτά, δυό φλυτζάνια. Γιατί; Είναι ή ώρα του τσαγιού. Σε λίγο θα έρθη για πάρη το τσάι της... Πάντα τέτοια ώρα το παίρνω μαζί... Μα γιατί δυό φλυτζάνια; Ποιον περιμένει; Με ποιόν θα έρθη; Μου έγραψε πώς δεν θέλει να ιδή κανένα, ούτε τις φίλες της. Λοιπόν, για ποιόν είναι το δεύτερο φλυτζάνι; Θεε μου!... Ο δαίμονας της ζήλειας ζύντησε πάλι μέσα μου και μου παρατάζει τα σιδικά!... Μήπως... Μα είναι δυνατόν;... Είναι δυνατόν ή Αιμιλία μου να είναι μια έκεινή γυναίκα, μια ύποκριτρα; Άλλω γιατί έβαλε ακόμα ένα φλυτζάνι στη διπλάνη της θέσι; Για ποιόν το προσοφεί; Έτσι λοιπόν, θα προσφεί σε κάποιον τότε με τα ώμορά της χέρια. Και θα τον ρωτήση με τα ώμορά της ροδίνα χελιδάνα: «Πώς το παίρνετε το τσάι, με πολλή ζαχαρή ή με λίγη; Κι' έκείνος θα της πη: «Μ' ένα μελινο φάι από τα χελιδ σαζ». Κι' εκείνη τότε θα του το δώσει ίσως... Μα είναι φοβερό, φοβερό!... Θα τρελλαθώ!... Θα έκδικηθώ! Θα κάνω έγκλημα... Θα... θα... (Παίρνει το φλυτζάνι και κάνει μια κίνηση για να το ρίξη κάτω, μα ξαφνα μετανοώνει και το ξαναβάζει στη θέσι του). Όχι, δεν πρέπει να το σπάσω!... Πρέπει να μείνη εδώ το άταίσο αυτό φλυτζάνι! Πρέπει να τα ιδώ, να τα ύποσώ όλα!... Να ιδώ ποιός είναι αυτός ο κακοήγος που μου κλέβει την εύτηχία μου!... Κύττα!... Κύττα!... Διάλεξε ή άδλια τα πιο καλά φλυτζάνια, τα κινέζικα, έστρωσε και το καλύτερο τραπέζομάνδηλο κι' έβαλε ανάμεσα στα δύο φλυτζάνια κι' ένα βάζο με ζουμπούλια... Ποιός από τους γνωστούς μου αγαπάει τα ζουμπούλια, 'Ο Ανδρέας; 'Ο Πέτρος; Έχει γούστο να είναι ο Πέτρος... Θα τον σκοτώσω, θα τους σκοτώσω και τους δυό, και τον Πέτρο και την Αιμιλία! Κι' όμως ο Πέτρος δεν είναι τόσο ρομαντικός... Μήπως τότε είναι ο Ανδρέας; Όποιος κι' άν είναι, δεν θα ύπαρξη αδού!... Ξέρω τι θα κάνω! Θα φερθώ σαν άνδρας! Μα είναι τρομερό!... Ή Αιμιλία... Ή Αιμιλία... Έτοιμισε και κέικ... Μου φαίνεται ότι ο Ανδρέας αγαπάει το κέικ. Μα... Θα τρελλαθώ. Δεν μπορεί να το χωρέση το μυαλό μου. Κι' όμως... Τα δύο φλυτζάνια μου μαρτυρούν την άπιστία της. Λοιπόν, θα χωρέθω για να ιδώ ποιός είναι ο σνενοχός της. Και την ώρα που θα φιλοφύττα... μάμ!... Θα έκδικηθώ! Έχω το περιστροφό μου στην τσέτη μου. Το παίρνω πάντα μαζί μου όταν ταξιδεύω. (Βγάζει από την τσέτη του το περιστροφό). Θα περιμένω έτσι, με το περιστροφό στο χέρι, έτοιμος να πυροβολήσω... (Ακούγεται κρότος ένος κλειδιού που άνοιγει μια πόρτα). Έρχεται... Έρχονται... (Πάει και κρύβεται, με τον σύντροφό πάντα στο χέρι, πίσω από μια μακρυνά κουρτίνα. Μπλάνι μέσα ή Αιμιλία, με άπλο φόρεμα περιπάτου).

ΑΙΜΙΛΙΑ, (βγάζοντας το καπέλλο της και τα γάντια της). — Ξαναβρέθηκα στο γλυκό μου σπι-

τάκι. (Πηγαίνει κοντά στο τραπέζι). Το τσάι θα κρύωσε. Για να ιδώ... (Κυτάζει την τσαγιέρα, άν είναι ζεστή). Ω, ναι, κρύωσε... Ας ζεστάνω λίγο νερό... (Πάει στην κουζίνα). ΠΑΥΛΟΣ, (προβάλλοντας το κεφάλι του από την κουρτίνα). —Δεν ήθελε μαζί της... Θα τον περιμένη, φαίνεται, εδώ... Ή άθλια!...

(Μπλάνι μέσα πάλι ή Αιμιλία, μ' ένα δοχείο γεμάτο ζεστό νερό, και σεβρίζει το τσάι στα δύο φλυτζάνια).

ΑΙΜΙΛΙΑ.—Λοιπόν, πώς το παίρνετε, αγάτη μου, το τσάι σου; Γλυκό; Πολύ γλυκό; Ναι... Και τι προτιμάς; Κέικ, ή μπισκότα; Άγλυκό μου... Μ' αγαπάς λοιπόν πάντα, έ;

(Ο Παύλος προβάλλει το κεφάλι του από την κουρτίνα, προσπαθώντας ν' ανακαλύψη πού βρίσκεται αυτός, στον όποιο μιλάει ή Αιμιλία).

ΠΑΥΛΟΣ, (άπό μέσα του). — Ήταν λοιπόν χρηρομίο, από πριν εδώ, ο άδλιος; Ή ήθελε μαζί της και δεν τον άντελήφθη;

ΑΙΜΙΛΙΑ.—Αγάτη μου... Μου φάνεσαι λίγο γλυκός σήμερα... Μήπως δεν είσαι καλά; Τρέμο, τρέμο για σένα!... Θέλεις να μρως τα λουλούδια; Τα πήρα για σένα! Πάρε λοιπόν κι' άλλο γλυκόμα. Το έκανα εγώ ή ίδια για σένα... Ξέρω πώς σου άρέσει. Είναι γλυκό το τσάι όσο θέλεις; Τα χελιδ μου είναι γλυκύτερα άπ' όλα; Τι λές; Να λοιπόν, πάρε ένα φίλημα μου. (Κάνει πώς φιλάει κάποιον).

ΠΑΥΛΟΣ, (κυτάζοντας γύρω του βλοσυρός). Από μέσα του. —Μια πικανού μιλάει; Ποιον φιλάει; Κάθετα, φαίνεται, στο ντιβάι και δεν μπορώ να τον ιδώ από δω... Μα γιατί δεν πάει να καθήση κοντά της; Θα είναι φαίνεται κανέννας πολύ νεαρός, δεληός έρωτευμένος! Θα είναι ίσως ο νεαρούλης Γρατόν... Φοβερό!... Ξελογιάζει τα παιδιά!... Είναι Μεσοάσινα, αυτή που τη νόμισα άγία. Φρίξη!

ΑΙΜΙΛΙΑ.—Μα τι μ' έρωτάς άν σ' αγαπάω; Δεν το ξέρεις; Σε λατρεύω...

ΠΑΥΛΟΣ, (λυσσοώντας). — Τέρας!...

ΑΙΜΙΛΙΑ.—Είσαι για μένα ο τελειότερος άνθρωπος του κόσμου! Είσαι θεός!

ΠΑΥΛΟΣ.—Ή άθλια!... Τα ίδια λόγια που λέει και σ' έμένα.

ΑΙΜΙΛΙΑ. — Άγρησα λίγο, έ; Δεν είναι και τόσο κοντά το ταχυδρομείο. Πήγα για να σου στείλω ένα γράμμα. Θα ιδής τι σου γράφω. Είμαι πολύ δυοτιχησιμένη μακρυνά σου!... Είναι όλα σκοτεινά γύρω μου!... Και δεν θέλω να ιδώ κανένα, κανένα... Ούτε τις φίλες μου. Θέλω να ζω μόνο με την άνάμνησί σου!

ΠΑΥΛΟΣ.—Τι φοβερή γυναίκα!... Τα ίδια άκριβώς λόγια που μου γράφει!...

ΑΙΜΙΛΙΑ.—Λοιπόν... Θέλεις κι' άλλο τσάι; Μα δεν το ήμεις ούτε αυτό... Ούτε έπραξε το γλυκόμα σου... Γιατί;

ΠΑΥΛΟΣ, (σκύδοντας από μωροει, και κυτάζοντας γύρω του).—Μα πού είναι επί τέλους ο αντίζηλός μου; Πώς δεν μιλάει κι' αυτός καθόλου; Μήπως είναι βουδός; Μήπως είναι ο Ροβέρτος Μπρέν, που μουγγάθηκε στον πόλεμο; Αυτός θα είχε!... Θα τον σκοτώσω! Μα πού είναι;

ΑΙΜΙΛΙΑ. — Ω!... Ω! Τι τρελλή που είμαι... Σου προσφέρω τσάι, σου μιλάω, ενώ εσύ, δεν μ' άκούς...

ΠΑΥΛΟΣ.—Α, είναι κουφός. Τότε θα είναι... Θα είναι... Α, ναι, είναι ο κρύος Φανέ! Ωραίο γούστο έχει, μα την άλήθεια, ή γυναίκα μου. Άγαπάει έναν κουφό...

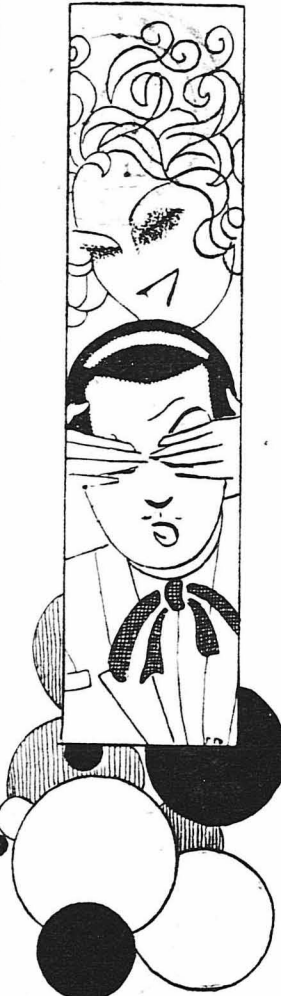
ΑΙΜΙΛΙΑ.—Δεν μ' άκούς, δεν με βλέπεις...

ΠΑΥΛΟΣ.—Α, είναι και τυφλός!... Μα ποιός είναι τότε;

ΑΙΜΙΛΙΑ.—Δεν είσαι εδώ, αγάτη μου, δεν είσαι εδώ... Είμαι μόνη μου εγώ, μόνη μου μπροστά σε δυό φλυτζάνια τσάι.

ΠΑΥΛΟΣ.—Τρελλάθηκα ή γυναίκα μου;

ΑΙΜΙΛΙΑ.—Χρυσέ μου, καλέ μου, μοναδικέ μου. Είσαι μακρυνά μου, ταξιδιεύεις, γυρίζεις σε διάφορα μέρη, κωράζεσαι, για να μου έξασφαλίσης έμένα μάν άνετη ζωή... Μα εγώ ύποσώ πολύ, μακρυνά σου!... Και δεν μπορώ να ζω με την ιδέα πως είμαι εδώ όλομώναχη. Έτσι, σε φροντίζω πάντα κοντά μου. Και σου μιλάω. Και μου φαίνεται πώς σε βλέπω και μου φαίνεται πώς κι' εσύ με κυτάζεις και μου μιλάς. Βάζω πάντα δυό σεργιάνια στο τραπέζι, δυό φλυτζάνια για το τσάι. Έτσι παρηγοριέμαι λίγα, γιατί μου φαίνεται πώς είσαι κοντά μου. Όταν όμως συνέρχομαι, όταν ξυπνώ από την πλάνη μου, από την έκπασί μου, και βλέπω πώς δεν είσαι κοντά μου, πως είμαι μόνη, όλομώναχη, τότε με πάντα μα φοβερή άπελπι-

σία, τότε κλαίω, τότε... (Σεσπάει σὲ λυγμούς). Παῦλο... Λατρεία μου!... Πότε ἤρθης; Πότε; Ἐλα λοιπόν, παιδί, ἔλα... (Κλαίει, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο ἐπάνω στὸ τραπέζι. Ὁ Παῦλος βάζει τὸ περιστόφο στὴν τσέπη του καὶ πετιέται ἀπὸ τὴν κρῆνη του).

ΠΑΥΛΟΣ, (σκύβοντας ἐπάνω ἀπὸ τὴν Αἰμιλία, ἡ ὁποία κλαίει πάντα). — Ἦρθα, ἀγάπη μου.

ΑΙΜΙΛΙΑ, (ξαρνιασμένη, μὰ πολὺ εὐτυχής). — Ἦρθες, Παῦλο μου, πραγματικά, ἢ εἶνε μὰ ὀπτασία πὺν μου τὴν παρουσιάζει στὰ μάτια μου ἢ λαχτάρα μου γιὰ νὰ σὲ ἴδω;

ΠΑΥΛΟΣ, (ἀγκαλιαζοντας τὴν). — Ἐίμαι ἐγὼ, ὁ Παῦλος σου, ὁλοζώντανος.

ΑΙΜΙΛΙΑ. — Πότε ἤρθες;

ΠΑΥΛΟΣ. — Λίγη ὥρα πρὶν...

ΑΙΜΙΛΙΑ. — Γιατί δὲν φανερώθηκες μόλις ἦρθα;

ΠΑΥΛΟΣ. — Ἦθελα νὰ σοῦ κάνω μὰ ἐκλιπῆξ. Μ' ἀγαπᾷς λοιπόν πολὺ, Αἰμιλία μου, ἔ;

ΑΙΜΙΛΙΑ. — Σὲ λατρεύω... Κι' ὅταν λείπεις, σὲ φέρνω πάντα κοντά μου, μὲ τὴ φαντασία μου. Βάζω πάντα τὸ πᾶτο σου στὸ τραπέζι, τὸ φλυτζάνι σου, σοῦ μιλῶ, μοῦ φαίνεται πὺς μοῦ μιλᾷς.

ΠΑΥΛΟΣ, (δακρυσμένος). — Συχώρεσέ με, ἀγάπη μου, συχώρεσέ με.

ΑΙΜΙΛΙΑ. — Γιατί;

ΠΑΥΛΟΣ. — Γιατί... Γιατί σ' ἐτρόμαξα καθὼς παρουσιάστηκα ἔτσι ἔξωρα μπροστά σου.

ΑΙΜΙΛΙΑ. — Δὲν τρόμαξα... Μοῦ ἔδωσες τὴν πὺ μεγάλη σου ἀγάπη, τοῦ κοίμου. Λοιπόν, πὺς μου, εἶσαι καλά; Πὺς πέρασες στὸ τραπέζι; Μοῦ φαίνεσαι λίγο χλωμὸς.

ΠΑΥΛΟΣ. — Εἶμαι πολὺ καλά, καὶ τόσο εὐτυχισμένος πὺς σὲ φέρνω κοντά μου!

ΑΙΜΙΛΙΑ. — Δὲν φανταζομουν νᾶρθης σήμερα. Πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα ἔφριξα ἕνα γράμμα γιὰ σένα στὸ ταχυδρομείο.

ΠΑΥΛΟΣ. — Τελείωσα ὅσο μπορούσα πὺς γρήγορα τίς ὑποθέσεις μου, γιὰ νὰ βρεθῶ μὰ ὥρα ἀρχίτερα κοντά σου!

ΑΙΜΙΛΙΑ. — Καλέ μου Παῦλο... Ἐλα λοιπόν νὰ πάωσ ἕνα τσάι, νὰ ζεσταθῆς.

(Κάθονται κι' οἱ δύο μπροστά στὸ τραπέζι).

ΠΑΥΛΟΣ. — Τί ὄρατα, Βρεθῆρα πάλι στὴ φωλιά μας, στὸ πλάι σου.

ΑΙΜΙΛΙΑ. — Τόσον καιρὸ δὲν ἔβρηκα, παρὰ μόνο μὲ τὴν ἀνάμνησί σου, ἢ μάλλον μπορῶ νὰ πῶ μὲ τὴ μουσική σου παρουσία. Σ' ἔβλεπα πάντα μπροστά μου, μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου.

ΠΑΥΛΟΣ. — Κι' ἐγὼ σὲ συλλογιζομουν ἀδιάκοπα.

ΑΙΜΙΛΙΑ. — Σὲ περίερα πάντα, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πὺς ἔφυγες... Εἶνε τρεῖλα ἰσως... Μά... Κίτταξε... Τὰ λουλουδία πὺς ἀγαπᾷς στὸ βάζο. Τὸ ἀγαπημένο σου κέικ...

ΠΑΥΛΟΣ. — Ναι... Ναι... Πὺς δὲν τὸ θυμῆθηκα... Ἦμιον τρελλός...

ΑΙΜΙΛΙΑ. — Τί λές; Τὶ δὲν θυμῆθηκες;

ΠΑΥΛΟΣ. — Τίποτα, τίποτα... Θέλω νὰ πῶ πὺς δὲν θυμῆθηκα ὅτι... ὅτι... Τέλος πάντων... Μοῦ δίνεις λίγο τσάι;

ΑΙΜΙΛΙΑ. — Τὸ παίρνεις πολὺ γλυκὸ, δὲν εἶν' ἔτσι; Θέλεις πολλὴ ζάχαρι;

ΠΑΥΛΟΣ. — Θέλω πρῶτα ἕνα γλυκὸ σου φιλή... (Φιλιοῦνται τρυφερά).

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΓΚΤΩΝ

Κατὰ τὸ ταξεῖδι του στὴν Ἀμερική, ὁ Σατωβριάνδος ἐπισκέφθη μὰ μέρα τὸν Βασίγκτων, τὸν ὁποῖο ἐθαύμαζε ἐξαιρετικά. Στὶς ἐντυπώσεις του, λοιπόν, ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψι ἐκείνη, ὁ ἐνδοσιωδῆς ποιητῆς γράφει, μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Εἶμαι εὐτυχής, γιατί τὰ ἐλέμματα ὅσα σταμάτησαν λίγες στιγμὲς ἐπάνω στὸ ὑποκείμενό μου. Ἐννοῶσα τὴ στιγμή ἐκείνη τὸ αἶμα μου νὰ κυκλοφορῇ πὺς γρήγορα καὶ ἢ καρδιά μου νὰ πάλλη πὺς δυνατά... ὦ! ἢ φλόγα τῶν ματιῶν ἐκείνων θὰ θερμαῖν τὸ αἶμα μου ὅσο ζῶ. Δὲν μπορεῖ ν' ἀρηθῆθῆ κανεὶς ὅτι δὲν ὑπάρχει δύναμις ἀλλόκοτη στὸ ἐλέμμα ἐνὸς μεγάλου ἀνδρός...»

Κι' ὅμως ὁ Σατωβριάνδος ἔχει γράψει κάπου, ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτούς, πὺς λέγονται μεγάλοι ἄνδρες τῆς ἱστορίας, ὑπῆρξαν ἄνθρωποι κακοί, ὑποκριτῆς καὶ σκληροί.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Ἡ ἀρρώστεια τοῦ ἀμαθοῦς εἶνε ἢ ἄγνοια τῆς ἀμαθείας του.
— Ἡ ἀμάθεια εἶνε παρατεταμένη νηπιότης, χωρὶς ὅμως νάχη καὶ τὰ θέλητρα τῆς παιδικῆς ἡλικίας.
Ν τ ἔ Μ π ο υ φ φ λ ἔ ρ .
— Ὅσο περισσότερο μελετᾷμε, τόσο περισσότερον γνωρίζουμε τὴν ἀμάθειά μας.
Σ ἔ λ λ ε ἰ .

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ-ΞΕΧΑΣΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΠΑΛΗΩΝ ΚΩΜΕΙΔΥΛΛΙΩΝ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΩΝ ΚΙΧΩΤΗ

(Στίχοι ΙΑ. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΥ)

Πιπίνος
Τὶ σοῦφραξα ὁ καὶμένος, ἀγάπη μου γλυκεία, χωρὶς καμμὶ αἰτία σκληρὰ νὰ μὲ χτιπᾷς;

Μαριτόρα
Μ' ἀρέσει, δίχως νάμαι νὰ φαινῶμαι κακιὰ, ναζάμα νὰ σοῦ κάνω, θεριά νὰ μ' ἀγαπᾷς.

Πιπίνος, Μαριτόρα
Ἄν σ' ἀγαπῶ, τὸ ξέρεις; τὶ ρωτᾷς; ἀφοῦ γραφτὸ μας ἦτον νὰ ταφιάζωμε.
Ἄχ! μὴ μὲ παρατόνια μὲ κντιπᾷς, Καὶ ἔλα φίλησέ με νὰ τὰ σιάζωμε!

Πιπίνος
Μ' ἕνα χαμόγελο σου πλάνο, Σεχνῶ τὸν κόσμο στὴ γλυκεία σου ἀγκαλιά!

Μαριτόρα
Κοντά μου ἔλα κι' ἄς πεθᾶνω, Λαλοῦν, γλυκύτερ' ἀτ' τὴν γλώσσα. τὰ φίλιά!

Πιπίνος, Μαριτόρα
Ἄν σ' ἀγαπῶ, τὸ ξέρεις; τὶ ρωτᾷς; ἀφοῦ γραφτὸ μας ἦτον νὰ ταφιάζωμε.
Ἄχ! μὴ μὲ παρατόνια μὲ κντιπᾷς, Καὶ ἔλα φίλησέ με νὰ τὰ σιάζωμε!

ΑΠΟ ΤΟΥΣ «ΜΥΔΩΝΔΕΣ»

Ποὺς ἄγγελος τὴ χάρι του σταῖ δυὸ σου μάτια χίνει; Ποὺς οὐρανὸς σοῦ χάρισε σταῖ κορλλιένα χεῖλη τὴν εὐδοιά τ' Ἀπρίλη, τοῦ Μᾶη τίς δροσιπᾷς;

Ποὺς εἰς τὰ στήθη σ' ἔχυνε (χυνε) τοῦ κρῖνου τὴν ἀσπράδα, τοῦ μόσχου τὴν γλυκάδα ποὺς ἔδωσε σ' ἐσέ; Πὰν δίνωμες ἀγάπησε στὸ στόμα νὰ σοῦ βάλλη τόσα περίερα κάλλη γιὰ νὰ παιδέψη ἐμεῖς;...

Χορὸς

Τὸ ποτήρι σου γεμάτο μὲ κρασίμα ρετινᾶτο, δὸς του μὰ νὰ πᾶη στὸν (πάτο) κι' ἄς γενοῦμε ἄνω κάτω. Σαναοφρα, ξαναπέτο, καὶ στὸ πλάι τὸ μουκάλι

σὺν τὸ πῆς νὰ βάξῃς πάλι, ὄσφ νᾶρθῆς σ' εὐθυμία. Νὰ ξεχνᾷς καθε σκοτοῦρα καθε μὰ μελαγχολία καὶ νὰ κρατῆς; ζήτω! οὐρα! ἢ ρετινᾶ κι' ἢ φίλιά!

Τὸ ποτήρι σου γεμάτο δὸς του μὰ νὰ πᾶη στὸν πάτο μὲ κρασίμα ρετινᾶτο,

κι' ἄς γενοῦμε ἄνω κάτω. Τρᾶ-λαρᾶ-τρᾶ-λαρᾶ εἶνε καλὸ Τρᾶ-λαρᾶ-τρᾶ-λαρᾶ πάει τὸ μυαλό.

ΑΠΟ ΤΟ «ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΡΩΜΑΤΟΣ»

Τὰ γαλανὰ τὰ κύματα κλυιόντεια ἀφρισμένα καὶ σχιζοῦνε τῆς θάλασσας τὰ διάπλατα νερά, πηδοῦν τραγῶρα χαρᾶπὰ δελφίνια ἐρωτευμένα, καὶ τὸ καρδίαι μας σκορᾶ τὴν ἄδολη χαρᾶ.

— Ἐμπρὸς τραγοῦδια ξένοιστοι, τραγοῦδια ὄλο χάρι, μὲ τῆς ἀγάπης τὸν καιμὸν πρνοῦμε τὴν ζωῖ, καθε λεβέντης ἀπὸ μᾶς καὶ ἄξιο παλληκᾶρι, ἀγάπης λόγια τραγοῦδει καὶ νῖκτες καὶ πρωί. (Δίς!).

— Γλυκὰ γλυκὰ γυροῦμε καὶ πάλιν ἀτ' τὰ ξένα, ἐμπρὸς παιδιὰ δλο μαζὺ ἀρχήστε τὴν δουλειά. Νά! τὰ βουνα μᾶς φαίνονται τὰ πολυαγαπημένα, μᾶς φέρνει ὁ μπάτης δροσερός ἀθάνατα φίλιά.

Γλυκὸ ἀγεράκι φῖσῆξε καὶ σκόρπισε δροσοῦλα, λές καὶ πετάμε στὸ γυαλό σὺν τὰ γοργὰ πουλιὰ. Καράβι τρισθεῶρατο γλυτοῦραε ὅταν δροκοῦλα, ἐμπρὸς παιδιὰ! ἄς πάσοῦμε καὶ πάλι τὴ δουλειά. (Δίς!).

Ἐπιτομὴ καὶ Ἀσπασία

ΕΚΤΩΡ.— Ἄχ! Ἀσπασία σ' ἀγαπῶ ἄς ἐμπεινοῦμε πολὺ.
ΑΣΠΑΣΙΑ.— Χωρὶς αἰτία καὶ σκοπὸ μᾶς ἐμποδιζοῦν οἱ τρελλοί.
ΕΚΤΩΡ.— Πρέπει νὰ πείσω τὴν μαμά.
ΑΣΠΑΣΙΑ.— Κι' ἐγὼ νὰ πείσω τὸν μπαμπᾶ
ΕΚΤΩΡ.— Καὶ ἄν ἀρχίσει... μὰ καὶ μὰ.
ΑΣΠΑΣΙΑ.— Μὴ τὴν ἀκούσεις μὰ! μὰ! μὰ!
ΟΜΟΥ.— Ἐπιμονὴ κι' ὑπομονὴ καὶ τί θὰ κάνουν, θὰ πεισοῦν χωρὶς κανγᾶδες καὶ φωνὴ πιστεῶ νὰ διορθωθοῦν.

